

Stands-Interesser.

De nye Elever.

Hvor husker jeg det ikke tydeligt, som om det var i Gaar og ikke for en længere Aarrække siden, at jeg med Hjærtet i Halsen vandrede ind ad Hospitalets Port (jeg skal nok vogte mig for at sige hvilket Hospital), for at tiltræde min nye Stilling som Sygeplejeelev. Mine Motiver til at begynde paa Sygeplejen var som det vel oftest er Tilfældet af blandet Art, nærmere derom er overflødig, jeg skal kun sige, at jeg havde gaaet nok igennem til ikke just at være kæphøj, og at jeg, skønt forkælet og forvænt fra Hjemmet, dog var udrustet med en energisk Beslutning om at overvinde alle Vanskeligheder for at naa frem paa den Bane, jeg havde valgt.

Min Entré var ikke glimrende.

Jeg blev straks anbragt til Assistance for en ældre Sygeplejerske af den Slags, som nu næsten totalt er forsvundet fra Hospitalerne, de lidt ældre Sygeplejersker kender nok Typen fra gammel Tid. Deres Dygtighed var ubestridelig, deres Dannelse mindre solid, og deres Taalmodighed af negativ Art.

Deres Retskrivning fulgte ikke den af Ministeriet anbefalede.

Præcis skulde man være, det vidste jeg, og i rette Tid var jeg ogsaa paa Stuen den første Morgen, hvor jeg traf min Foresatte i morgengnaven Stemning. Til at give mig lange Forklaringer havde hun ikke Tid og endnu mindre Lyst, jeg fik kun at vide, at nu kunde jeg begynde ved den ene Ende af Stuen, saa begyndte hun ved den anden. — Havde ikke Patienterne, som saa min Vaande, tilhvisket mig gode Raad, vilde jeg ikke have vidst, hvad jeg skulde gøre; jeg anstrængte mig, saa Sveden haglede, og stor var min Fortvivlelse, da det viste sig, at al min Sengeredning maatte gøres om — Vranken var kommet ud ad paa Lagnerne. Gulvfejningen indbragte mig en slem Røffel, og paa den „Omgang“, jeg fik, fordi to Portioner Mad var blevet forbyttet, tænker jeg nødigt.

Det værste hændte dog, da Morgengerningen var forbi, og jeg stod og madede en lam Patient; den uvante Anstrengelse og de mange oprivende Indtryk paa en Tid, hvor jeg ellers plejede at sove sødeligt, overvældede mig, det sortnede for mine Øjne, og jeg maatte skynde mig for at naa ud af Stuen, før jeg besvimed.

Denne uheldige Begivenhed rygtedes og gav Anledning til en alvorlig Advarsel fra højeste Sted — sligt maatte ikke gentage sig — og Grunden var allerede lagt til en Fordom imod mig, som yderligere styrkedes ved de følgende Dages Vanskæbne og min Mangel paa Øvelse i legemligt Arbejde — en Fordom, mod hvilken jeg længe forgæves kæmpede, og som stadig gav sig Udslag i det gode Raad: „De skulde hellere forlade Hospitalet, De egner Dem ikke til Sygeplejerske.“

Jeg skjulte min Fortvivlelse om Dagen; og om Aftenen, naar jeg opholdt mig paa mit Værelse, maatte jeg ogsaa skjule den; Værelset var nemlig ikke mit alene, jeg maatte dele det med flere andre Elever, som ikke var mere anstrengt af Dagens Gerning, end at de ofte holdt Kommers til Kl. 12 om Natten uden smaaligt Hensyn til, om der var andre der ønskede at sove. —

Ofte var jeg ved at opgive Ævret. Særligt pinte det mig, naar jeg fik mine grove Skænd i Patienternes Overværelse. (Man erindre, at dette ligger lang Tid tilbage i Tiden, nu vilde det selvfølgelig ikke falde en Sygeplejerske ind at skænde paa en Elev inde paa Sygestuen). Den første Opmuntring, jeg fik, var, da en gammel Stakkel af en Patient takkede mig med Taarer i Øjnene for min Omhu, og da jeg efterhaanden mærkede, at Patienterne holdt af mig, begyndte min Selvtillid at vokse, og jeg sagde ganske stille til mig selv: jeg skal dog vise jer, at I tager fejl, jeg egner mig netop til at være Sygeplejerske. —

Naa, senere hen, da jeg selv hørte til dem, der skulde undervise Elever, lærte jeg, at de gnavne Sygeplejersker havde deres Undskyldning; det er ikke morsomt, naar man har travlt, at skulle trækkes med en kejtet og forfjamsket Elev, der hverken kan rede en Seng eller feje et Gulv, end sige tage en Temperatur eller lægge et Omslag, og jeg kommer nu til det, jeg egentlig vilde sige. Jeg vilde gerne lægge et godt Ord ind for de nye Elever.

Kunde Dansk Sygeplejersraad ikke tage det op mellem sine andre Opgaver til virke for, at der paa Hospitalerne blev indrettet en særlig Undervisningsstue for Eleverne, hvor de kunde lære de mest elementære Haandgreb og Færdigheder, saa at baade Patienter og Sygeplejersker forskaanedes for pinlige Undervisningsscener paa Stuerne. Først naar Eleven grundigt har lært det praktiske Arbejde, saa at dette falder af sig selv for hende, kan man begynde at dømme om hendes Anlæg for Sygeplejen; som det nu er, er man for tilbøjelig til at anse den, der har været vant til legemligt Arbejde, for den bedst kvalificerede, hvilket gælder for Skurekoner, men ikke hvor Talen er om at opdrage unge Piger til taktfulde og forstaaende Sygeplejersker. —

En gammel Sygeplejerske.

*

En gammel Sygeplejerske.
Tidsskrift for Sygepleje nr. 11 1904